

РЕШЕНИЕ

№ 2390

гр. София, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11675** по описа за **2022** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 02 РУ на Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/ срещу Решение № 3197/20.08.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав, постановено по адм.д. № 13378/2021г., с което е обявено за незаконно задържането на Д. Л. А. със Заповед за задържане рег.№ 2263з-2322/30.08.2021г.

Решението се обжалва като неправилно поради допуснати нарушения на материалния закон и съществени процесуални нарушения – основания за касационно оспорване по чл.209, т.3 АПК, с искане за отмяната му. Оспорват се изводите за липса на посочено фактическо основание. Мотивира се, че задържането на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР не изисква извършването на проверка от органите на МВР за наличието на достатъчно данни за извършено престъпление, а достатъчно основание за упражняване на правомощието е наличието на данни за извършено престъпление. Мотивират се съображения за съответствие на процесната заповед с целта на закона. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание, касаторът, редовно и своевременно призован, не се представлява. Представя писмени бележки по съществуващото на спора.

Ответникът по касационното оспорване, в писмен отговор по жалбата отрича нейната основателност. Намира за правилен извода на първоинстанционния съд за отсъствие на посочено фактическо основание в оспорената заповед. Вписаното в нея, че е издадена във връзка с ДП № 1350/2021г. по описа на 02 РУ на СДВР по чл.346, ал.1 НК намира, че не изпълнява изискванията на закона. Отделно от това данни за извършено престъпление от Д. Л. А. в оспорената заповед не се съдържали, липсвали такива и в административната преписка и съпътстващите я документи. Претендира присъждането на разноските по производството. В съдебно заседание чрез адв.Н. поддържа изложените в отговора на касационната жалба съображения.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава мотивирано заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като прецени данните по делото и доводите в касационната жалба, приема за установено следното: Касационната жалба е подадена от надлежна страна, против подлежащ на оспорване съдебен акт, който е неблагоприятен за нея и в рамките на преклузивния срок по чл.211, ал.1 АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Предмет на оспорване пред първата инстанция е била Заповед за задържане рег.№ 226зз-2322/30.08.2021г., издадена от полицейски орган при 02 РУ на СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР – при наличие на данни, че лицето е извършило престъпление. С оспореното решение заповедта е отменена като незаконосъобразна поради допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като в заповедта не се съдържат фактически основания за издаването ѝ като въобще липсва изложение на обстоятелствата, провокирали задържането, респ. наложили ограничаване правото на придвижване на лицето, като не може да бъде приложено разрешението, дадено с Тълкувателно решение № 16/1975г. на ОСГК на ВС.

За да достигне до този извод съдът е приел за установено от фактическа страна, че на 26.08.2021г. по реда на чл.212, ал.2 НПК било образувано досъдебно производство № 1350/2021г. по описа на 02 РУ СДВР, пр.пр.№ 34268/2021г. по описа на СРП, водено за това, че на 25.08.2021г. в [населено място], противозаконно е отнето чуждо МПС – лек автомобил марка „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] от владението на Г. П. без нейното съгласие, с намерението да се ползва, като деянието отговаря на обективните признаци на престъпление по чл.346, ал.1 НК. След проведени ОИМ с постановление на водещия разследването по делегация на територията на [населено място], вкл. претърсване и изземване в обитаваното от А. жилище, както и обиск на същата. В тази връзка на 30.08.2021г. в 07,45 часа А. била задържана с процесната заповед за задържане и освободена на 31.08.2021г. в 00,40 часа. Като основание за задържането в заповедта била посочена разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР във връзка с досъдебно производство № 1350/2021г. по описа на 02 РУ СДВР по чл.346 НК.

Решението е правилно.

Съгласно чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Задържането по реда на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР е принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 ЗАНН и има за цел чрез задържане на лицето да се предотврати възможността то да извърши друго престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Задържането цели преустановяване на дадено противообществено поведение и създаване на условия за ефективно и своевременно изпълнение на правомощията на полицейските

органи. Фактическият състав на нормата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР включва наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено конкретно от задържаното лице. За да бъде законосъобразно наложена такава ПАМ, административният орган следва да посочи конкретни данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че лицето е извършило или е съпричастно към извършването на конкретно престъпление. Тези данни следва да са посочени точно, конкретно и ясно, тъй като така се осигурява възможност за адресата на акта да защити правата си.

Правилно СРС е установил, че в процесната заповед липсват каквито и да е факти и обстоятелства за наличието на конкретни данни, сочещи на конкретно престъпление и обуславящи необходимост от прилагане на принудителна административна мярка задържане на лице за срок от 24 часа по отношение на А.. В заповедта като правно основание за издаването ѝ е посочено основанието по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР във вр. с ДП № 1350/2021г. по описа на 02 РУ на СДВР. Това е единственото посочено фактическо основание. Действително съгласно Тълкувателно решение № 16/1975г. на ОСГК на ВС мотивите на акта не е задължително да се съдържат единствено в него, допустимо е те да бъдат изложени в съпроводителното писмо или в други документи, съдържащи се в административната преписка. Съдебната практика е константна в разбирането, че липсата на изложени мотиви в оспорвания акт не представлява съществено процесуално нарушение, когато те могат да се извлекат от документите, удостоверяващи извършените в хода на административното производство процесуални действия. В конкретния случай те би следвало да се съдържат в материалите по досъдебното производство. От всичко съдържащо се в него обаче не може да се установи съпричастността на А. към извършеното престъпление по чл.346 НК. Видно от снетите от Г. П. свидетелски показания, в противозаконно отнетия автомобил е имало поставено специално устройство, излъчващо сигнал към телефона на собственика на автомобила и показващо местонахождението на моторното превозно средство. От допълнително дадените показания и докладни записки се установява, че в периода от отнемането на МПС до задържането на А. устройството периодично е излъчвало сигнал, но по никакъв начин не може да се установи връзка между престъплението и А.. Липсата на конкретни фактически основания за издаване на акта представляват съществен, неотстраним порок, пречатващ проверката за законосъобразност на заповедта и нарушаващ правото на защита на лицето. Недопустимо е предпоставките за налагане на тази принудителна административна мярка да се предполагат. За всеки конкретен случай следва да са безспорно установени от административния орган, което в случая не е сторено. Следва също така да се отбележи, че А. е оказала съдействие на полицейските органи при извършване на съответните процесуалноследствени действия, с оглед което не се доказва по делото необходимост от задържането ѝ.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваното решение не страда от релевираните с касационната жалба пороци, нито от други такива, за които касационната инстанция следи служебно. Предвид това то следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се следват разноски. такива са доказани в размер на 500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 09.03.2023г. на л.18 по делото.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд

София-град, IX-ти троен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3197/20.08.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав, постановено по адм.д. № 13378/2021г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Л. А., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.